

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 90/2025
02.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Иване Рађеновић, Јасминке Обућина и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Београд, Нови Сад, против тужених: 1. ... ДОО за трговину и услуге ..., чији је пуномоћник Милица Торњански, адвокат у ... и 2. АА из ..., чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 3.052.215,10 динара, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1226/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 02.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1226/24 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1226/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 106/2023 од 15.11.2023. године обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде штете солидарно исплате износ од 2.034.810,07 динара на име главнице и законске затезне камате обрачунате на главницу почев од дана подношења тужбе 27.10.2017. године па до 29.08.2023. године, као дана вештачења, те да му исплате законске затезне камате обрачунате на износ главнице од 1.325.473,84 динара почев од 30.08.2023. године па до исплате; обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 115.995,00 динара, и обавезан је тужилац да туженом ДОО ... на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 240.375,00 динара и да туженом АА на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 120.750,00 динара; одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражио да се тужени солидарно обавежу да му исплате износ преко досуђеног износа од 2.034.810,07 динара па до укупно траженог износа од 3.052.215,10 динара, и тужбени захтев којим је тражио камату на износ главнице преко

досуђене од 1.325.473,84 динара па до тражене од 1.988.210,75 динара за период почев од 30.08.2023. године па до коначне исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1226/24 од 19.09.2024. године одбијене су као неосноване жалбе тужених и жалба тужиоца, и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка. Одбијена је жалба друготуженог и потврђено решење Привредног суда у Новом Саду 10 П 106/2023 од 26.01.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремене ревизије, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 2.034.810,07 динара са затезним каматама. Према образложењу нижестепених судова, тужени АА је био запослен код туженог ДОО, када је 10.03.2010. године са ББ, такође заосленим код тог послодавца, својим превозним средством обављао превоз робе за потребе туженог ДОО, и својом искључивом кривицом проузроковао саобраћајну незгоду у којој је тешке телесне повреде задобио ББ, на месту сувозача. Како је оштећеном утврђено право на инвалидску пензију, због губитка радне способности који је настао као последица повреда задобијених у саобраћајном удесу, односно као последица повреде на раду, и право на новчану накнаду за телесна оштећења настала као последица исте повреде на раду, то тужилац тражи од тужених, као солидарно одговорних, накнаду штете по основу исплате инвалидске пензије и накнаде за телесно оштећење у укупном износу од 3.665.937,95 динара.

Нижестепени судови закључују да је тужени ДОО одговоран за настану штету по одредби члана 174. и 176. став 1. Закона о облигационим односима, јер се послужио опасном ствари друготуженог, док је друготужени одговоран по основу кривице, која је утврђена правноснажном пресудом којом је друготужени осуђен за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја, због чега су тужени солидарно обавезани да тужиоцу регресирају износе исплаћене оштећеном, уз умањење за допринос осигураника тужиоца настанку штете.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови

за одлучивање о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним. Није од утицаја на дозвољеност ревизије позивање првотуженог на одредбе члана 208 став 5. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и са тим у вези, на одредбе Закона о безбедности и здрављу на раду, јер је одговорност првотуженог утврђена на основу одредбе члана 174. и 176. став 1. Закона о облигационим односима, а не на основу својства послодавца и прописа о безбедности и здрављу на раду. Првотужени не указује због чега је потребно ново тумачења права законске одредбе на којој је заснована његова одговорност.

Друготужени у ревизији истиче разлоге према којима сматра да је првотужени искључиво одговоран за штету, за коју сматра да је у вези опасне делатности коју је организовао првотужени као послодавац, и да без обзира на кривичну пресуду не постоји пасивна легитимација друготуженог. С обзиром да је друготужени радник првотуженог, према одредби члана 171. став 2. Закона о облигационим односима може одговорати само када је штету проузроковао намерно, што конкретно није случај. Понавља приговор застарелости.

Ревиденти у ревизијама не указују на различиту судску праксу у предметима са истоврсним чињеничним и правним питањима, нити указују на правна питања која треба размотрити од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Одредбе материјалног права на којима је побијана пресуда заснована не изискују ново тумачење права. Тиме, нису испуњени прописани услови за изузетну дозвољеност ревизије. Сама, евентуално погрешна примена материјалног права о основима одговорности и о застарелости, у доношењу правноснажне пресуде, није разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизије нису дозвољене.

Тужилац је против тужених поднео тужбу дана 27.10.2017. године. Вредност предмета спора је 3.052.215,10 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављене ревизије сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку нису дозвољене.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић